

ΜΗΤΣΟΥ ΑΝΘΕΜΗ

Τ Ο Κ Ρ Ι Μ Α

— 5 —

Τὸ Φλεβάρη ὁ Παῦλος τελείωσε τὴν ἐργασία, ποῦ τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ καθηγητής. Λογαριάζανε στὴν ἀρχὴ ὀχτῶ μηνες, ὁ Παῦλος χρειάστηκε μόνον ἕξη. Γι' αὐτὸ παραξενεύτηκε λιγάκι ὁ καθηγητής· καὶ τὸν ρώτησε, μήπως παράλειψε κανένα ἀπὸ τὰ σημεῖα, ποῦ τοῦ εἶχε συστήσει νὰ προσέξη. Ὁ Παῦλος τοῦ ἀπάντησε πῶς καὶ κείνα πολὺ τὰ πρόσεξε καὶ ἀλλὰ, ποῦ τὸν ἐδήγησεν ἡ ἐξέταση τοῦ θέματος. Τοῦ ἀνάφερε μάλιστα μερικά.

— Σ' ἐπαινῶ γιὰ τὸ ζῆλο σου καὶ ἐπιφυλάσσει μαι νὰ σοῦ εἰπῶ τὴ γνώμη μου, ἀφοῦ διαδάσω προσχετικῶς τὴ μελέτη σου. Θὰ χρειαστῶ βέβαια πολλὲς ἡμέρες.

Ὁ Παῦλος περιμένοντας τὴν κρίση τοῦ καθηγητῆ, ἐξακολούθησε τὴν συνηθισμένη του δουλειὰ στὸ νοσοκομεῖο.

Μετὰ δυο τρεῖς ἡμέρες παραπονέθηκε στὸν Κώστα γιὰ τὴν ὑγεία του.

— Δὲν ξαίρω πῶς εἶμαι. Ἔχω ἀτακτο τὸν ὕπνο καὶ ἕνα νευρικό ἐρεθισμό. Ἔχασα καὶ τὴν ἑρεξή μου.

— Θὰ εἶναι ἀπὸ τὴν κούραση. Νά, τί κάνεις μὲ τὸν ὑπερβολικό σου ζῆλο. Πήγαινες, βλέπεις, γιὰ τὸ μεγαλόσταυρο. Ἡ κούραση ξεσπάει. Μὰ ρώτησε καὶ τὸν καθηγητῆ

Ὁ καθηγητῆς συμφώνησε μὲ τὸν Κώστα. Βέβαια κούραση εἶναι. Αἰσθόσθησε νὰ βιαστῆ τόσο στὴ δουλειά. Μὰ δὲν πρέπει νάνησυχῆ. Εἶναι περαστικὴ ἀδιαθεσία. Καλὰ θὰ εἶναι νὰ πάψῃ κάθε δουλειὰ καὶ νὰ πάῃ στὴν ἐξοχὴ καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες.

Ἐπειτα πρόσθεσε, θὰ γυρίσης ἐδῶ, θὰ λιγοστὲψῃς τὴ δουλειὰ σου, θὰ ἀκολουθήσης ὠρισμένη διαίτα καὶ τὸν Αὐγουστο ποῦ θὰ φύγῃς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, θὰ σὲ ἀποδόσουμε στὴν πατρίδα σας

— Ἐν εἰρήνῃ σῶεν, ἔντιμον, ὕγιᾶ, μακροήμεροῦντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἰατρικῆς ἀληθείας, εἶπε σιγαλὰ, μὰ μὲ τόνο ἐπίσημο ὁ Κώστας.

Ὁ Παῦλος δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ γέλασε. Ὁ καθηγητῆς, ποῦ ἤξαιρε τὸν Κώστα, ρώτησε τὸν Παῦλο τί τοῦ εἶπε. Ὁ Παῦλος τοῦ ἐξήγησε, ὅσο μπόρεσε καλύτερα, τὴ διακοπὴ καὶ τὴν ἔννοια τῶν λόγων. Χαμογέλασε ὁ καθηγητῆς καὶ εἶπε στὸν Κώστα.

— Θὰ πηγαίνῃς κάποτε νὰ τὸνε συντροφεύεις.

— Ἀῖριο καὶ ἄλας. Ποῦ νὰ τὸν ἀφήσω μόνο. Εἶναι παιδί ἀκόμα.

Τὴν ἄλληλ μέρᾳ μπήκανε κ' εἰς δυὸ στὸ τραῖνο καὶ πήγανε σ' ἕνα χωριὸ μιὰ ὥρα μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Κατάφυτο, μ' ἕνα μικρὸ ποτάμι, ποῦ περνοῦσε

μέσα ἀπὸ τὸ δάσος. Νοίκιασε μιὰ κἀμαρη, διάταξε νάνάφουνα τὴ σόμπα καὶ καθήσανε νὰ μιλήσουνε. Ἐπειτα περπατήσανε ὥρα πολλὴ στὸ δάσος καὶ τὸ βράδυ ὁ Κώστας ἀποχαιρέτισε τὸν Παῦλο.

— Τὴν Κυριακὴ θάρθω πάλι. Τώρα σ' ἀφήνω μὲ τίς χωριαιοπεύλες. Θέλω νὰ ἴδῶ, ἂν εἶσαι ἰκανὸς νὰ πλέξῃς κανένα εἰδύλλιο μέσα στὸ δάσος. Μὴ φοβᾶσαι. Ἡ ἀγάπη σου στὴ Μαρία θὰ εἶναι πάντοτε ἀγάπη.

Τὴν Κυριακὴ ὁ καιρὸς εἶτανε ἀνοιξιάντικος. Ὁ οὐρανὸς ὀλοκάθαρτος, ὁ ἥλιος χλιαρὸς. Ὁ Παῦλος εἶχε κατεβῆ νωρὲς στὸ σταθμὸ καὶ περιμένα τὸν Κώστα μὲ ἀνυπομονησίᾳ. Ὅταν ἔφτασε τὸ τραῖνο, φάνηκε ὁ Κώστας, μὰ ὄχι μόνος. Ἐνας Κύριος μεσόκοπος καὶ μιὰ νέα κόρη τόνε συνοδεύανε. Ὁ Παῦλος ἔτρεξε νάνταμῶση τὸν Κώστα, καὶ αὐτὸς τοῦ σύστησε τὸν κύριο Ἰωαννίδη καὶ τὴ δεσποινίδα Ἄννα, τὴν κόρη του. Καθήσανε σ' ἕνα καφενεῖο καὶ μιλούσανε. Ἀφοῦ πέρασεν ἀρκετὴ ὥρα, ὁ Κώστας εἶδε τὴν ἀνησυχία τοῦ Παύλου, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριο Ἰωαννίδη καὶ τὴν κόρη καὶ πήρε τὸν Παῦλο νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

— Πῶς πέρασες;

— Ἀθλία. Πήγα νὰ σκάσω. Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο στενοχωρήθηκα σ' αὐτὴ τὴ μοναξιά.

— Τὸ βλέπω. Εἶσαι ὠχρότερος ἀπ' ὅ,τι ἦσουνα προτοῦ φύγῃς ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς σου νευρικώτερος. Ἦρθα ὁμως γιομᾶτος γιαιτρικά, ποῦ ἂν τὰ μεταχειριστῆ: μὲ φρόνηση, θὰ ἴδῃς μεγάλη ὠφέλεια. Μιλῶ, βλέπεις, σὰ γιαιτρός. Ἐσὺ εἶσαι γερός στὴ θεωρία, ἐγὼ ἔχω τὴν πράξη.

— Ἐλα, τελείωνε τί γιαιτρικά;

— Πρῶτα πρῶτα ἔ καθηγητῆς μοῦ εἶπε, πῶς διάβασε τὴ μελέτη σου γρηγορώτερα, γιαιτὶ τοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρο καὶ ἡ μέθοδος τῆς ἐργασίας καὶ τὰ συμπεράσματα, ποῦ τὰ βρῖσκει πολὺ πρωτότυπα. Ἐργάζεται νὰ ἐξακριβώσῃ μερικὲς σου παρατήρησεις γιὰ νὰ εἶναι χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξη ἔ ἐνθουσιασμός του.

Ἀπότομη τοῦ Παύλου ἡ ἀλλαγὴ. Τ' ὠχρό του πρόσωπο κοκκίνησε, τὰ μάτια του λάμψανε, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Κώστα καὶ τοῦ εἶπε.

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου. Ἀλήθεια τὸ γιαιτρικό σου εἶναι ἐξαιρετο. Τώρα κάθε ἄλλο εἶναι περιττό. Μὰ, ἂν εἶναι παρόμοιο, θὰ ἤμουνα περίεργος νὰ τὸ μάθω.

— Πᾶμε πίσω τώρα. Νὰ τὸ ἄλλο. Ἐκεῖνα τὸ κορίτσι. Στὸ Παρίσι τὴν ὥρα ποῦ πήγαινα στὸ σταθμὸ

ἀντάμωσα τὸν Κύριο μετὴν κόρη του. Ὁ πατέρας της μοῦ εἶναι γνωστός ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιατί εἶχε ὑπόθεσες μετὰ κάποιο θεῖο μοι. Σὺν ἰδοθήκαμε στήν Ξενιτειά, γνωρισθήκαμε πάλι. Ζητούσανε νὰ πάνε σὲ μιὰν ἐξοχή. Τοὺς πρότεινα νὰρθοῦνε μαζί μου. Τοὺς εἶπα γιὰ σένα στὸ τραῖνο καὶ εἶτανε περιέργοι νὰ σὲ γνωρίσουνε. Ξέρεις, μπορεῖ νὰ σοῦ κάνῃ καλὸ ἢ συντροφιά μ' ἕνα τέτοιο κορίτσι. Φκίνεται πολὺ ἀλέγρο. Μὰ γιὰ κοίταξε, παιδί μου, μάτια μαῦρα σπιθόβολα, ρόδινα μάγουλα, χεῖλη ἄλικα. Πολὺ πρῶμα, βλέπεις, φέτος τὰ ροδάκινα καὶ τὰ κεράσια. Ἔλα, μὴ ντρέπῃσαι. Θυμήσου λίγο καὶ τὰ καθήκοντα ποὺ λέγαμε κάποια βραδεῖα.

Καθῆσανε μαζί σ' ἕνα τραπέζι.

— Ξέρετε, Κύριε Παῦλε, εἶπε ἡ κόρη κοιτάζοντας τὸ νέο στὰ μάτια, ὁ κύριος Κώστας μὰ; εἶπε ἕνα σωρὸ ἐγκώμια γιὰ σᾶς.

Ὁ Κώστας εἶναι ὑπερβολικὸς καὶ δταν πρόκειται γιὰ μένα περισσότερο.

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι καὶ τοῦ καθηγητῆ σας ὑπερβολικὰ τὰ λόγια, εἶπεν ὁ Ἰωαννίδης. Ἀλλ' θινὰ τιμοῦνε τὴν Ἑλλάδα νέοι σὺν καὶ σᾶς.

— Σᾶς; εὐχαριστῶ, εἶπε χαμηλώνοντας τὰ μάτια ὁ Παῦλος.

Ἡ κόρη ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτάζῃ τὸν Παῦλο. Τὸ κᾶπως ὠχρὸ πρόσωπό του, τὰ μαῦρα μάτια, ποὺ τὰδειχνε πιὸ ζωηρὰ ἕνας μαῦρος κύκλος τριγύρω τὸν κάνανε συμπαθητικὸ, ἐλκυστικὸ. Τόνε παρατηροῦσε ἡ κόρη ἐπίμονα. Ὁ Παῦλος προσπαθοῦσε νὰποφύγῃ τὴ ματιά της κι' ἐστρεφε πότε στὸν Κώστα, πότε στὸν Ἰωαννίδη, κι' εἶλεγε συνηθισμένα πράγματα· ὁ νοῦς του δμως εἶτανε στήν κόρη. Ἐνωῖθε πάντοτε τὰ μάτια της νὰ εἶναι καρφωμένα ἀπάνω του καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν κοίταξε καὶ αὐτὸς κάθε τόσο, δειλὰ στήν ἀρχή, πιὸ θαρρετὰ κατόπι. Ἀνατριχίλα περνοῦσε τὸ κορμί του εὐχάριστη σὺν ἀλαφρὸ γαργάλισμα. Τοῦ κάνανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση τὰ δροσερὰ τῆς κόρης μάγουλα, τὰ κόκκινα χοντρά χεῖλη, τὰ ξεπεταμένα στήθη. Τῆνε κοίταζε καὶ πάλι χαμῆλωνε τὰ μάτια του σὰ νὰ ντρέποτανε. Ἐκεῖνη τῶρα μιλοῦσε στὸν Παῦλο καὶ αὐτὸς ἀποκρινότανε μετὰ λίγα λόγια, κάποτε μετὰ μιὰ μόνη λέξη.

Ὁ Κώστας εἶχε μακρινὴ ἑμιλλία μετὸν Ἰωαννίδη γιὰ τὰ πολιτικὰ τῆς Θεσσαλίας. Κάποτε παρατηροῦσε τὸν Παῦλο καὶ παραξενευότανε. Ἐβλεπε τὸ σάστισμα τῶν ματιῶν του καὶ συλλογιζότανε πόσο ἀνάποδα πῆρε τὰ λόγια του ὁ Παῦλος.

Ἔτσι περᾶσανε οἱ ὥρες ὡς τὸ βράδυ. Κουβέντες, περίπατο στὸ πάρκο, ἕνα γύρο στὸ δάσος κοντὰ στὸ ποτάμι. Τὴν ὥρα ποῦ θὰ φεύγανε, ὁ Ἰωαννίδης προσκάλεσε τὸν Παῦλο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ στὸ Μεγάλο Ξενοδοχεῖο, δταν θὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, βέβαια θαρθῶ.

Ὅταν μπαίνανε στὸ τραῖνο, τὴ στιγμή ποῦ σφύριζε ἡ μηχανή, ὁ Κώστας ψιθύρισε.

— Θαρθῶ, πῶς ἔβαλα φουρνέλο χωρὶς νὰ θέλω. Ἄν τυχὸν πάρῃ φωτιά, χαιρετὰ μας τὸν πλάτανο.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρες ὁ Παῦλος εἰδοποίησε τὸν Ξενοδόχο πῶς φεύγει. Δὲ μποροῦσε νὰ μείνῃ περισσότερο. Ἡ μοναξιά καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἀργία τόνε στενοχωροῦσανε πολὺ. Ξαναβρῆκε ἀλήθεια τὸ χαμένο ὕπνο του καὶ κοιμότανε ὥρες πολλὲς ἡσυχᾶ, ἀναπαυτικά. Μὰ ὅλες τίς ἄλλες ὥρες ἐνωῖθε πλήξῃ. Δοκίμαζε νὰ διαβάσῃ κάτι διηγήματα ποῦ εἶχε φέρει μαζί του, μὰ ὁ νοῦς του εἶτανε γεμάτος σκέψεις. Κυριαρχοῦσε ἡ σκέψη γιὰ τὴ μελέτη του, συλλογιζότανε ποῖὰ θὰ εἶναι ἡ τελειωτικὴ κρίση τοῦ καθηγητῆ, ποῦ θὰ τῆνε δημοσίευε, ποῖὰ ἐντύπωση θὰ ἔκανε στὸν κόσμῳ, τί θὰ λέγανε στήν πατρίδα του, δταν θὰ τὸ μαθαίνανε.

Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη κάτι ἄλλο δοκίμαζε νὰ κυριαρχῆτῃ στήν ψυχὴ του καὶ ὁ Παῦλος μετὰ κόπο προσπαθοῦσε νὰντισταθῇ. Ἡ κόρη μετὰ τὰ ρόδινα μάγουλα, τὰλικα χεῖλη, τὸ μεστωμένο κορμί, τὰ ξεπεταμένα στήθη. Ἐνῶ αὐτὸς ἔφερνε τὴ σκέψη σ' ἄλλα θέματα, ἡ μορφή της; Ἄννας κάθε τόσο τοῦ ἐρέθιζε τὴ φαντασία. Τὴν ἔβλεπε μπροστὰ του ὀλη ζωὴ καὶ ἐνωῖθε στὸ κορμί του τὴν ἀνατριχίλα, ποῦ πρωτεδοκίμασε τὴν ἡμέρα τῆς γνωριμίας των. Ἐνα αἰσθημα ἔγνωστο ἐνωῖθε στὸ στόμα του, στὴ γλῶσσα, μιὰ γλύκα ἀπὸ κάτι ποῦ μόλις γεύτηκε, μιὰ δίψα γιὰ κάποιο πιστὸ ποῦ ποθεῖνε νὰ δοκιμάσῃ.

— Μπᾶ, ψιθύριζε, ἀδυναμίες τῆς στιγμῆς.

Τὸ βράδυ μπῆκε στὸ τραῖνο καὶ ἔφτασε στὸ Παρίσι, δταν εἶχαν ἀνάψει πιά τὰ φῶτα. Πῆγε στὸ δωμάτιό του καὶ ἀπὸ κεῖ κατέβηκε στὸ καφενεῖο ποῦ οἴγουρα θ'ἀντάμωνε τὸν Κώστα.

— Καλὸ στὰ μάτια μου, εἶπε ὁ Κώστας μετὰ χαρὰ, ἅμα τὸν εἶδε.

— Δὲ μποροῦσα πιά νὰ μείνω, μ' ἐπνιξε ἡ μοναξιά.

— Ἡμῶνα βέβαιος. Βιάζεσαι νὰ ἰδῆς τὸν καθηγητῆ. Ἡ μήπως σοῦ ἀρέσανε τὰ ροδάκινα καὶ τὰ κεράσια. Μὰ νὰ μὴν τὰ πολιγεύσαι. γιατί χαλοῦνε τὸ στομάχι.

— Ἐννοια σου καὶ εἶμαι μοναδικὸς νὰκολουθῶ τὴ δίαίτα, ποῦ κρίνω ὑγιεινὴ.

Μιλῆσανε γιὰ ἕνα σωρὸ μικροζητήματα ἔτσι γιὰ νὰ περᾶσῃ ἡ ὥρα. Εἶχανε καὶ οἱ δυὸ διάθεση ἑκείνο τὸ βράδυ. Ἴσως, ἂν τοῦ πρότεινε ὁ Κώστας, δὲ θὰ δυσκολευότανε καὶ στὸ χορὸ ἀκόμα νὰ πάῃ ὁ Παῦλος. Γιὰ τὸν Ἰωαννίδη καὶ τὴν κόρη του δὲν εἶπανε λέξη, σὰ νὰ εἶχανε συμφωνήσει. Μόνον τὴ στιγμή, ποῦ χωριζότανε, ρώτησε ὁ Παῦλος.

— Ἀλήθεια, πότε θὰ κάνουμε τὴν ἐπίσκεψη ποῦ χρωστοῦμε στὸν Ἰωαννίδη;

— Αὔριο τὰ λέμε, εἶπε ὁ Κώστας, καὶ ἐνῶ πῆγαινε σπῆτι ψιθύριζε.

— Τὸ ψᾶρι ἀγκιστρῶθηκε στὰ γερά. Τῶρα νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τὸ ξαγκιστρῶσομε. (Ἐχει συνέχεια)